

ЗАЮВА ЖЕНИДБА.

Хубавъ зименъ день. Слънцето се засмѣ на синьото небе.

Изкочи Заю Баю изъ скривалището си и тръгна да се постопли и потърси храница.

— Хеи, ура! Хоп-па — викаше зайчето, тичаше, скачаше и се прѣмьташе изъ въздуха.

Изведнѣжъ опери уши. Дочу слабъ шумъ и се скри въ единъ шумакъ.

Скоро довтаса Кума Леса.

— Добъръ день, добъръ день, кумице! — извика Заю Баю. Азъ съмъ много веселъ днесъ. Не сте ли чули, азъ се оженижъ!

— Ха, много добръ си направилъ, — каза кумата.

— Не твърдѣ добръ, — отвърна Заю, защото булката ми не е твърдѣ млада, пъкъ излѣзе и много зла.

— Не е добръ, не е добръ тогава, — каза кумата.

— О, женитбата ми не е лоша, защото жена ми донесе прикя, при това има и кжща, — отвърна Заю.

— Това е добро, — каза кумата.

— Ахъ, не е твърдѣ добро, — възрази Заю, защото кжщата изгорѣ съ всичкия ни имотъ.

— А, но това е много лошо! — каза кумата.

— О, то не тѣй лошо, — отвърна Заю, защото и жена ми изгорѣ съ кжщата!

